

Søknad på stilling som feltmedarbeider

Jeg søker herved den utlyste stillingen som feltmedarbeider.

Etter å ha nærlest kravene om å tåle total taushet, strengt hemmelighold og lengre perioder uten synlig framdrift, må jeg bare innrømme at dette høres svært kjent ut. Nærmest som en vanlig tirsdag på min nåværende arbeidsplass.

For tiden innehar jeg et temmelig synlig, men tidvis lammende verv i det store huset i sentrum. En vesentlig del av arbeidet består i å holde klubba, se myndig ut og vente tålmodig på at alle andre skal bli ferdige med å snakke. Jeg er derfor godt trent i situasjoner der svært lite skjer, mens klokka går og regnet slår mot ruta. Å bytte ut den faste plassen i det store huset i sentrum med en fuktig gran i Folkeparken framstår ikke som en utfordring, men som en etterlengtet avveksling.

Jeg har dessuten tidligere hatt personlig nytte av Mellor Vrikksyn. Vesenet sier ingenting, gjør svært lite, men får likevel mennesker til å skifte retning. Denne arbeidsmetoden har jeg stor respekt for, og vil ikke utelukke at den også har hatt en viss betydning for min egen videre ferd.

Når det gjelder kravet om å håndtere uventet uro i grunnen og merkelige lyder fra mørket, har jeg solid erfaring fra å lede et visst utvalg der det jevnlig oppstår sterke meninger om dispensasjoner, tomtegrenser og byggelinjer.

Etter flere år med opprørte harstadværingar skal det mer enn et par melodiske knirk fra Kvelra Myrkell til for å vippe meg av pinnen.

Jeg står dessuten foran et mulig karriereskifte til et arbeidssted der verdighet, dyp stillhet og hensynet til dem som har lagt seg til ro for godt, står sentralt. Å sitte musestille i skogen og lytte etter mellomvesener vil derfor kunne betraktes som en naturlig generalprøve for mitt neste karrieresteg.

Jeg har også erfart at uttalelser som framsettes i det man antar er et lukket rom, kan få en langt større utbredelse enn planlagt. Jeg har derfor opparbeidet en betydelig respekt for taushetsplikt, varsom ordbruk og behovet for å telle til minst ti før man kommuniserer med andre arter, medarbeidere eller meningsmotstandere.

At instituttet hittil har vært tilbakeholdent med å gi lokalavisen innsyn i søkerlistene, er etter min vurdering noe av det mest tillitvekkende ved hele utlysningen. Det minner om de mest harmoniske og lukkede prosessene fra dagens jobb, der man slipper at brysomme journalister undersøker hva som foregår før alt er ferdig drøftet, lukket og klappet på plass.

Jeg stiller med eget friluftsutstyr, som jeg gjennom årene har samlet opp via et visst regionalt råd, et betydelig lager av tålmodighet og mange års erfaring med å la prosesser bruke den tiden de trenger.

Jeg kan også tilby både initiativ og gjennomføringsevne, men har lært at selv de beste forslagene bør få modne gjennom et forsvarlig antall møter, utredninger og skriftlige merknader. Jeg vil derfor ikke flytte på steiner, beskjære røtter eller innføre nye rutiner i terrenget uten først å ha undersøkt hvem som kan bli berørt, hvem som bør uttale seg, og om saken med fordel kan utsettes til neste møte.

Søknaden er ikke underskrevet, da jeg oppfattet formuleringen «unntatt offentlighet» som en beskjed om at søknaden skulle sendes inn anonymt.